

Sygn. akt IV KKN 313/97

P o s t a n o w i e n i e

Dnia 28 lutego 2001 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna w Warszawie
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Przemysław Kalinowski

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2001 r.
sprawy H. R.
oskarżonej z art. 258 kk z 1969 r.

Z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w T.
z dnia 16 grudnia 1996 r. sygn. akt II K [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 28 sierpnia 1996 r. sygn. akt II K [...]

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazaną H. R. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Na wstępie przypomnieć trzeba, że stosownie do dyspozycji art. 536 kpk kasację rozpoznaje się w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 kpk. Ta ostatnia sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje, a zatem przedmiotem kontroli kasacyjnej mogą być wyłącznie kwestie wyraźnie zwerybalizowane przez skarżącego.

W ocenie Sądu Najwyższego zarzuty kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej okazały całkowicie chybione. Powołując się na naruszenie przepisu art. 406 § 2 d.kpk, które miałyby polegać na braku ustosunkowania się do zarzutów i wniosków zawartych w apelacji oskarżonej, autor kasacji nie wskazał jednak żadnej konkretnej okoliczności, którą miałyby być przedmiotem zwykłego środka odwoławczego i została pominięta przy jego rozpoznawaniu. Tym samym należało uznać, że podniesienie tego zarzutu w kasacji nie zostało poparte żadnymi argumentami pozwalającymi wykazać, że zarzucone uchybienie rzeczywiście miało miejsce.

Podobnie, bezzasadne okazało się twierdzenie autora kasacji dotyczące rzekomego pominięcia części materiału dowodowego w postaci zeznań świadków A. R. i A. N.. Miały one dotyczyć złej sytuacji materialnej oskarżonej, co stało bezpośrednią przyczyną sprzedaży urządzenia będącego przedmiotem czynu przypisanego H. R.. Dowód z zeznań w/w świadków został przeprowadzony i okoliczności przedstawione przez nich nie są kwestionowane. Rzecz jednak w tym, że uwzględniając relacje tych świadków, podobnie jak i wyjaśnienia oskarżonej dotyczące tej kwestii, sądy obu instancji nie uznały, aby trudna sytuacja majątkowa znosiła bezprawność zachowania wyczerpującego znamiona opisane w art. 258 kk z 1969 r.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.